

УДК. 320

Гарасимюк О.–ст. гр. ХК - 31

Тернопільський державний технічний університет імені Івана Пулюя

ПРОБЛЕМИ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ І УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

Науковий керівник: професор В. Ніконенко

Можливе приєднання України до Європейського Союзу і НАТО, викликало жваву дискусію про перспективи такого кроку. У ході активних дискусій висловлено різні нерідко діаметрально протилежні, версії і прогнози розвитку соціальної сфери й економіки України у результаті такого приєднання. Так, прихильники вступу пророкують швидке і вічне «економічне диво». Для них цей крок, мов манна небесна. А інші, в основному незалежні експерти, настроєні песимістичніше. До перших, категоричних апологетів вступу, належать представники ліберального крила українського політикуму, які з незрозумілих причин не вважають за потрібне пояснити громадськості причини свого поспіху в цьому питанні, забуваючи, що саме їй доведеться випробувати усі наслідки цього кроку (нині немає жодного глибокого, системного аналізу можливих результатів приєднання, принаймні доступного для вивчення).

Звичайно в умовах взаємної інтеграції світової економіки питання участі в міжнародних організаціях стає особливо актуальним. Необхідність такої участі очевидна, однак не менш очевидним є і той факт, що сучасна структура світових господарських зв'язків формується під певним впливом малочисельної групи найрозвинутіших в економічному сенсі країн і в їхніх інтересах. Тому принципово важливим є питання про забезпечення національних економічних інтересів України в разі вступу до таких організацій. Найнебезпечнішим завжди є вступ до організацій, які керуються наддержавними органами управління (ЄС, СОТ). Саме звуження державного суверенітету індустріально менш розвинених країн домагаються країни — економічні лідери, переконуючи ліберальних прозахідних політиків цих держав теоріями про неминучість встановлення єдиного економічного простору в умовах створення інформаційного суспільства. Проаналізувавши це, стає очевидним, що будь-яка інтеграція передбачає партнерство, а партнерство буває рівним лише за умови рівних сил (економічних, фінансових тощо). Тому першим завданням для України нині є не інтеграція, а підтримка розумного рівня закритості економіки для піднесення конкурентної промисловості, сфери послуг, фінансового сектору, сільського господарства, науки й освіти, створення гідного рівня добробуту населення. Тільки після цього (у 10—15 річній перспективі) можна говорити про можливість інтенсивнішого економічного інтегрування, однак уже на зовсім інших — рівних, не ризикових для нас умовах.